

*Огледалце, огледалце
на стената*

❧ Сбъркани истории ❧

ДЖЕН КАЛОНИТА

Превод от английски език
Мариана Христова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Mirror, Mirror: A Twisted Tale*
Copyright © 2019 Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

Превод Мариана Христова
© Егмонт България, 2020
Редактор Ваня Петкова
Коректор Таня Симеонова
Предпечат Студиото на А

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020 г.
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2368-4

*Мамо, благодаря ти, защото убеди моето
уплашено шестгодишно Аз да се впусне в Страхо-
витите приключения на Снежанка в „Светът на
Уолт Дисни“, макар че се боях от Злата кралица.
(Заслужаваше си!)*

– Дж. К.

Пролог

ОТВЪН ЗАМЪКЪТ ИЗГЛЕЖДАШЕ СЪВСЕМ РАЗЛИЧЕН.

Това беше първото, което си помисли принцесата, когато го зърна отново. Струваше ѝ се, че откакто го бе видяла за последен път, бяха изминали години, но всъщност бяха едва няколко седмици. И ето че сега, докато се взираше в грамадната сграда, извисила се високо над хълма, дъхът ѝ секна. Между тези стени витаеха безброй призраци и спомени за живота, който бе загубила.

Но можеха и да си отидат.

Ако успееш да сторят онова, което бяха намислили, можеха да променят всичко. Замъкът и хората, възкачили се на трона му, отново можеха да се превърнат в ярка светлина, привличаща към себе си цялото кралство. Ала за да се случи това, принцесата не биваше да бяга от онова, което знаеше, че ще намери в замъка, макар че цялото ѝ тяло ѝ заповядаваше да хукне нанякъде.

– Налага се да побързаме! – обади се Ан, без да спира да разсича хрусталака, проправяйки пътеката, която

щеше да ги отведе право в селото под замъка, и то без да ги види никої. – Нямаме време, празненството започва след малко!

Принцесата ускори крачка и продължи да следва приятелката си.

Отиваше си вкъщи.

Ала нямаше подобно усещане. Стопило се бе отдавна, но от определена гледна точка замъкът представляваше точно това, или поне беше някога... някога преди.

Ако се съсредоточеше, можеше да зърне сградата точно такава, каквато беше през детството ѝ. Виждаше кралството изпълнено с любов и толкова прекрасно, увенчано със замък, с който народът се гордееше. (Все пак не друг, а той го беше построил камък по камък.) Сивите каменни стени не бяха изцяло обрасли с бръшлян. Всеки храст, всяко дърво, всяко цвете бе грижливо поддържано. Птичи песни огласяха птичарника. Прозорците блестяха. Езерото в подножието на хълма блещукаше с надежда, докато водите му пренасяха гостите, които често идваха от други брегове. Портите на замъка почти неизменно бяха отворени и между стените му нерядко се устройваха спонтанни увеселения, замислени едва броени минути преди това.

Сега обаче всичко беше различно. Прозорците бяха тъмни, а завесите винаги бяха плътно спуснати. Замъкът изглеждаше изоставен. Водите, които го заобикаляха, бяха гладки като стъкло, защото никої кораб не смееше да прекоси границите на кралството. Портите, ръждясали и разкривени, бяха заключени. В опустелите земи около замъка бяха останали единствено неколцина верни стражи. Разцветът на нейното кралство отдавна беше преминал.

Някога, когато крал Георг и кралица Катарина седяха на трона, двамата гаряхаха своето кралство с благосклонността си и великодушното си. Плодородната почва като че беше създадена за земеделие, а под повърхността на земята се криеше богата диамантена мина. Кралската гвойка отбелязваше раждането на реколтата с редовни празненства в двора на замъка, на които с радост приветстваха всеки поданик независимо от произхода му и занаята му. Принцесата затвори очи и сякаш видя как я вдигат високо във въздуха и я въртят, докато хората наоколо танцуваха под звуците на цигулка. Споменът обаче бързо изчезна, заменен от звука на брадвата, с която Ан сечеше още клони.

Толкова дълго бе прекарвала дните и нощите си във вътрешността на тази крепост, копнеейки някой да я освободи! Толкова дълго беше живяла в този замък без любов, без смях и без приятели, които да повдигат духа ѝ! Може би точно заради това, въпреки цялото си великолепие, замъкът открай време ѝ се струваше някак опетнен и осквернен. Някога принцесата се примиряваше с участието си и се опитваше да се задоволява с мъничкото, което имаше, но в никакъв случай нямаше да продължи по същия начин и напред.

Трябваше да се озове навън, извън тези стени, за да разбере истината: а единственият човек, който можеше да строши веригите ѝ, беше тя самата. Ето защо се връщаше – за да вземе онова, което ѝ принадлежеше по право. Не само замъка, а и земята, и трона. Не само заради своето собствено щастие, а и заради щастието на народа си.

Сега беше времето да нанесе удара си. Точно по тази причина беше изминала целия този път, беше рискувала

толкова много и бе открила у себе си неподозирана сила. Кралица Ингрид никога не се беше радвала на любовта на народа, но през последните години чувствата на поданиците се бяха превърнали от безразличие в чист ужас. Принцесата не можеше да позволи страданията на народа ѝ да продължат. Часът бе настъпил.

– Ето! – Ан беше отсякла и последните клони и сега слънчевите лъчи проникваха между сенките. – Стигнахме до пътя. Трябва да отидем само малко по-наголу и ще можем да се промъкнем незабелязано през портите на замъка близо до месарницата. Кралицата е заповядала всички да присъстват на празненството и тълпите край портите със сигурност ще са огромни.

Принцесата се уви плътно в кафявото наметало, което Ан ѝ беше ушила. То бързо беше започнало да се превръща в едно от най-ценните ѝ притежания, защото не само я топлеше, но жакардът му ѝ напомняше на палтото за пътуване, което навремето майка ѝ носеше. Струваше ѝ се, че кралица Катарина е до нея или поне ѝ помага да намери точно онези спътници, от които имаше нужда. Колко благодарна беше на Ан за приятелството ѝ, както и на онези свои поданици, които ѝ бяха помогнали! Добротата им нямаше да остане забравена.

– Така няма ли да ни бъде по-трудно да влезем? – обърна се тя към Ан.

Ан пое ръцете ѝ в своите.

– Не се тревожи, мила приятелко. Ти ще минеш по-лесно, отколкото ние с принц Хенрик сутринта. Под прикритието на тези тълпи спокойно ще се промъкнеш, без да те забележи който и да било.

– Знаеш ли нещо за Хенри? – попита с надежда принцесата.

Ан поклати глава.

– Убедена съм, че е в безопасност. Ако не беше, все щяхме да сме чули нещо. – И Ан я загърпа напред. – За теб се тревожа. Минеш ли през портите, всички ще те познаят. Трябва да те вкараме в самия замък, преди някой да те види. Налага се да се движим бързо, за да те отведем при твоя любим. Той те чака.

Твоя любим. На устните ѝ трепна лека усмивка. Двамата с Хенри бяха преживели множество изпитания през изминалата седмица, както и преди това. Тя ускори крачка.

Както и предвиди Ан, тази сутрин пътят към селото беше пуст. Не се натъкнаха на нито една каруца. Точно в този момент никой не се придвижваше пеша, макар че в пръстта личаха многобройни отпечатъци от стъпки. Принцесата очакваше входът към селото да се охранява, но край вдигнатата презграда, покрай която минаха двете с Ан, нямаше нито един страж. На някакъв железен стълб беше заковано съобщение. Принцесата го прочете припряно, без да спира да крачи напред.

Кралица Ингрид заповядва всички нейни верни поданици от селото да се присъединят към нея за празненство в двора на замъка днес по пладне. Поради подготовката за това паметно събитие всички дюкяни и ханове в селото ще бъдат затворени.

Всяко отсъствие от празненството ще бъде забелязано.

Принцесата потръпна. Ан се оказа права, че присъствието на празненството е задължително, но самата заповед беше необичайна. Настойчивостта на кралица Ингрид не я изненадваше, но кралството от години не беше ставало свидетел на нещо подобно на веселба или на официално празненство. Хората изпитваха такъв страх от кралицата си, че избягваха да правят каквото и да било, с което да привличат вниманието към себе си. Прекарваха дните си с наведена глава, съществувайки някъде в сенките. Изневиделица да се озоват извадени от тях и завлечени на празненство, каквото вече рядко се случваше – ако наистина беше празненство, – навярно ги плашеше. Каква игра играеше кралицата?

Двете девойки мълчаливо закрачиха по прашния път, водещ от селото към замъка. Принцесата бе прекарала известно време, макар и малко, по тези улици, но въпреки това се удиви колко застинало беше всичко наоколо. Дървените къщички със сламени покриви, които се нижеха от двете страни на пътя, бяха здраво залостени. Манастирската камбана удари тържествено, за да отбележи, че е станало пладне, но никой не беше наблизо, за да я чуе. Очевидно хората бяха послушали предупреждението на кралица Ингрид. От гърдите на принцесата се изтръгна тежка въздишка и Ан погледна към нея.

– Не е необходимо да го правиш сама, нали знаеш? – каза тя с мек глас. – Нека дойда с теб и принц Хенрик и да се бия!

– Не – поклати глава принцесата. – Оценявам всичко, което стори за нас, но тази част от пътя трябва да извървя сама.

Ан я погледна така, сякаш искаше да каже още нещо, но ненадейно се разнесе вик, който сложи край на разговора им. Един мъж се приближи тичешком към тях с разкривено от ужас лице.

– Кралицата е вещица! – изкрещя той. – Стойте настрана от площада. Бягайте! Скрийте се! Или кралица Ингрид ще прокълне и вас!

Принцесата така се стъписа, че дори не разбра какво ѝ казват. И Ан изглеждаше потресена. Какво беше причинила този път кралицата на народа си? Принцесата хукна към градския площад, за да научи какво се разиграваше тук.

Ан се втурна след нея.

– Чакай! Нали го чу! Това може да е капан!

Ако кралицата подозираше, че тя е наблизко, така да бъде! Инстинктът ѝ подсказваше, че се е случило нещо непоправимо. Трябваше да узнае какво е то.

Когато се приближи към замъка, забеляза, че отпред като че се бе събрало цялото село. Безброй глави се поклащаха нагоре-надолу, докато хората зяпаха онова, което се намираще зад затворените порти. Явно нямаше никакво празненство. Принцесата видя, че селяните трескаво се боричкат за място, от което да наблюдават по-добре. Някои крещяха и плачеха, а груги вдигаха децата си на раменете си, за да видят и те. Ан и принцесата се помъчиха да си пробият път напред, за да разберат какво се случва.

– Не гледай! – принцесата долови как една майка казва на момченцето си. – Трябва да се махаме! Преди един от нас да се е превърнал в *следващия!*

– Някой знае ли кой е той? – попита нечий груг глас.

– Мен ако питаш, от кралски род е.

Принцесата продължи да си проправя път през тълпата, опитвайки се да стигне до предната ѝ част. Ан се бе вкопчила в ръката ѝ, за да не се разделят.

– Извинете! – повтаряше принцесата. – Моля ви, може ли да мина?

Ала поданиците продължаваха да се пулят, да говорят и да се взират в онова, което се намираше зад портите на замъка, сякаш не я виждаха.

– Това е магия, казвам ви!

– Предупреждение! – настоя някой груг. – Никои не бива да я предизвиква!

– Спи ли, или е мъртъв?

– Не помръдва. Сигурно е мъртъв.

Той? Принцесата започна да избутва присъстващите още по-силно, забравяйки маниерите, на които я бяха учили толкова отдавна, защото трябваше да стигне до портата и да види какво бе това, което беше уплашило хората толкова много. Веднага щом съумя да го стори, ѝ се прииска да не беше го правила.

– Не! – извика тя, отскубна ръката си от Ан и се вкопчи в решетките пред себе си.

Беше Хенрик. Нейният Хенри. Легнал в нещо като стъклен ковчег, положен върху подиум. Очите му бяха затворени и бе облечен във възможно най-изящните дрехи. Лицето му изглеждаше почти ведро. Ръцете му стискаха една-единствена бяла роза. Пределно ясно беше, че това е послание за принцесата. Мъртъв ли беше? Трябваше да разбере!

– Чакай! – възкликна Ан, когато приятелката ѝ бутна портите и се промуши между тях толкова бързо, че стражите не можаха да я спрат. – Чакай!

Принцесата обаче продължаваше да тича. Наметалото падна от раменете ѝ, но тя не спря.

– Това е принцесата! – нагаде глас някой, но тя не забави ход. Не я интересуваше кой ще я забележи. Изкачи тичешком стъпалата на подиума, наведе се над ковчеза и вдига стъкления капак.

– Хенри! Хенри! – провикна се тя, но очите му останаха затворени.

Тя сграбчи ръцете му. Бяха все още топли. Наведе глава до гърдите му. Заг гърба ѝ настана суматоха. Сред тълпата се надигнаха стонове и кръсъци.

– Тя е!

– Върнала се е при нас!

– Принцесо, спаси ни!

Без да обръща внимание на виковете им, тя се помъчи да чуе най-важния звук на света: биенето на сърцето. Но преди да успее да чуе каквото и да било, някой я сграбчи, откъсна я от подиума и я завъртя към себе си. Веднага позна едрия плещест мъж, който я държеше.

Той се усмихна и златният зъб в устата му проблесна.

– Заведете предателката при кралица Ингрид. Тя очаква принцесата.

Снежанка вдигна високо глава, а той я повлече покрай Ан и тълпата.

– Добре дошла у дома, Снежанке – прошенна той в ухото ѝ.

Снежанка

Десет години по-рано

СНЕЖИНКИТЕ ПАДАХА МЕКО И ПОКРИВАХА вече замръзналите земи на замъка. Когато излезеше език, момиченцето усещаше как те покапват отгоре му. Капчиците замръзнала вода носеха име, което приличаше на неговото: Снежанка.

То ли бе кръстено на снега, или снегът беше кръстен на него? Това се питаше. Момиченцето беше принцеса, така че *можеше* да са кръстили на него някое природно явление.

Но пък снегът съществуваше от много по-отдавна от него. То беше едва седемгодишно.

– Каква е тази миризма? – провикна се майка му и го изтръгна от унеса му.

Снежанка прилепи гръб до стената на градината, за да остане незабелязана, и се помъчи да не издава нито звук.

– Колко апетитно мирише, колко сладко... Възможно ли е да има някоя гъска в градината заедно с мен?

Снежанка се разсемя.

– Майко, гъските не остават в замъка през зимата! Отлитат на юг. Всички го знаят.

– Всички знаят и че ако говориш, когато играеш на криеница, те откриват по-бързо. – Майка ѝ се показва иззад един завой и посочи към нея. – Намерих те!

Може би беше твърде пристрастна, но Снежанка смяташе, че майка ѝ е най-прекрасният човек в целия свят. Татко ѝ казваше, че Снежанка приличала досуц на нея, и ако това беше истина, момиченцето се радваше. Майка му имаше благи очи с цвят на кестен и черна като абанос коса, която днес беше вдигната на хлабав кок шиньон. Свалила бе любимата си корона – рядко носеше корони, когато си играеха в градината, особено през зимните месеци, – но когато след няколко минути се приберяха, трябваше да си я сложи пак. Налагаше се да се приготви за маскения бал, който организираха в замъка всяка година. Снежанка мразеше факта, че е прекалено малка за подобно увеселение и трябваше да вечеря в стаята си сама с бавачката. Толкова ѝ се искаше да отиде там! Предпочиташе компанията на майка си пред всяка друга на света.

– Ще те хвана! – изтананика майка ѝ и придърпа поръбената с кожа качулка на наметалото си. Снежанка толкова много обичаше златните копчета на наметалото ѝ. Често си играеше с тях, когато стоеше близо до майка си при шествията по улиците на селото. Това разхлабваше копчетата и влудяваше шивачката, но Снежанка се чувстваше на топло и в безопасност също

като майка си. Рядко имаше желание да се отдели от нея – освен когато играеха на криеница.

– Но още не си ме хванала! – провикна се Снежанка и хукна през лабиринта от храсти. Майка ѝ избухна в смях.

Снежанка не беше сигурна накъде да се обърне. Всички пътеки изглеждаха еднакви. Високите, грижливо подгрозани зелени прегради от жив плет не ѝ позволяваха да види нищо друго освен заснеженото сиво небе. Почти всички цветя бяха подгрозани за през зимата и обичайно прелестната градина изглеждаше гола, а укритието на Снежанка в нея бе по-забележимо от друг път. Знаеше, че ако продължи да лъкатуши по ъглите, ще стигне до центъра на лабиринта, където се намирал безценният птичарник на майка ѝ. Двуетажният купол от ковано желязо приличаше на гигантска птича клетка. Той беше гордостта и радостта на майка ѝ, както и първото нещо, което беше поръчала да построят за нея, след като станала кралица. Открай време обичаше птиците. Между тези мрежести стени живеела няколко вида и тя търпеливо обяснявала на Снежанка най-подробно за природата на всяка птица. Двете бяха прекарвали безброй часове в наблюдаване на птичарника, докато Снежанка изричаше имената на всички създания в него. Любимата ѝ птица беше Снежно кълбо – малко бяло канарче.

Снежанка зави зад ъгъла и съзря пред себе си купола. Снежно кълбо кацна на някаква пръчка и я забеляза. Зацвърча пронизително и така издаде къде се намира, но в това нямаше нищо лошо. Понякога най-забавната част от играта беше майка ѝ да я открие.

– Ето ме и мен! – провикна се майка ѝ.

Снежанка се разкикоти още по-неудържимо. Дъхът ѝ излизаше на облачета пара в студения въздух. Чуваше как стъпките на майка ѝ приближават, ето защо мълуеносно заобиколи птичарника и се скри от другата страна. Само че не внимаваше – майка ѝ постоянно ѝ повтаряше да внимава – и усети как се подхлъзва върху един заледен участък. Едва след секунда вече се строполяваше, без да може да стори нищо, устремявайки се право към един розов храст.

– Ох! – извика тя, докато се освобождаваше от трънливия клон, който се беше забил в наметалото ѝ и сега я бодеше по гясната ръка. Видя как по бялата ѝ длан се процежда кръв и заплака.

– Снежанке! – възкликна майка ѝ и се спря до нея. – Добре ли си? Къде те боли?

Тя се наведе и всичко пред очите на Снежанка постепенно се разми, сякаш снегът бе започнал да пада още по-напористо. Ала дори през мъглявината разпознаваше как тъмният поглед на майка ѝ я изучава напрезгато.

– Няма нищо, Снежанке. Всичко ще се оправи.

Майка ѝ хвана пострадалата ѝ ръка, извади от джоба си бродирана кърпичка, докосна я до снега и я притисна към раната на гъщеря си. Това облекчи паренето от убождането. Кралицата уви стегнато кърпичката около ръката на Снежанка.

– Ето. Сега е по-добре. Когато влезем вътре, ще те почистим.

Снежанка се нацупи.

– Мразя розите! От тях боли!

Майка ѝ се усмихна и изражението ѝ се смекчи, както и гласът ѝ. Като че се намираще някъде безкрайно далеч.

– Да, понякога боли, когато се убодеш на някой бодил. – Тя откъсна от храста една-единствена червена роза, скована от снега, замръзнала, но безупречно запазена и почти пурпурна на цвят. Снежанка впери очи в нея. – Но не бива да се боиш да се стремиш към нещо красиво дори когато на пътя ти има бодли. Когато искаш нещо, понякога трябва да рискуваш. И когато рискуваш... – майка ѝ ѝ подаде розата, – ... получавах прекрасна награда.

– Не би трябвало да сте тук, Ваше Величество.

Снежанка вдигна глава. Ингрид, сестрата на майка ѝ и нейна придворна гама, ги наблюдаваше изпитателно. Почти сърдито. По някаква причина този поглед се стори познат на Снежанка.

– Вече закъснявате.

* * *

Седемнадесетгодишната Снежанка се стресна, седна в леглото и отчаяно се помъчи да си поеме въздух.

– Майко! – провикна се тя.

Но нямаше кой да я чуе.

Нямаше кой да ѝ отговори. Вече не.

Вместо това я обгърна единствено тишина.

Тя избърса потта от челото си и се запита какво беше това – гали поредният сън, който се бе превърнал в кошмар, или истински спомен? Сега спомените се връщаха по-често. Откакто за последен път беше съзряла лицето на майка си, бяха минали повече от десет години, а понякога не беше сигурна и за това...

Напоследък почти никога не виждаше и леля Ингрид – нито нея, нито когото и да било друг в замъка. Леля ѝ се

бе преобразила в отшелник, който не допускаше почти никого в най-близкия си кръг. Племенницата, която с нежелание отглеждаше, определено не беше част от този кръг.

В сънищата на Снежанка леля Ингрид винаги изглеждаше една и съща може би защото в редките ситуации, в които пътищата им в замъка се пресичаха, тя неизменно носеше някаква лека вариация на една и съща рокля. Макар че моделите им си приличаха, Ингрид обличаше само великолепно ушити рокли от най-изящните платове, които можеха да се намерят в кралството им, и то само в един или друг оттенък на пурпурното. В замъка действително духаше много и това може би обясняваше защо леля Ингрид никога не излизаше без тъмното си наметало, което увиваше около тялото си като змия. Снежанка дори не помнеше кога за последно бе видяла косата на леля си (не помнеше даже какъв цвят е), защото Ингрид винаги покриваше главата си с прилепнала шапчица, подчертана от короната ѝ.

Снежанка, от друга страна, не помнеше и кога за последен път бе получавала нова дреха. Това не ѝ пречеше особено, та кой изобщо я виждаше някога, но щеше да е толкова хубаво да има рокля, която да не я стяга в ръцете и да не ѝ стига до прасците. Притежаваше едва две рокли, които редуваше и които изцяло бяха в крпки. А и вече не помнеше колко пъти беше шила тъмночервената пола, която си бе скалпила от някаква стара завеса. Не разполагаше и с кой знае какъв плат за корекции, така че полата се беше превърнала в цветна дъга – бежови и виолетови парчета покриваха местата, на които роклята се беше скъсала на каменните стъпала или на някой

розов храст.

Рози. Какви бяха онези рози в съня ù?

Не можеше да си спомни. Вече започваше да забравя какво е сънувала. Спомняше си единствено ведрото лице на майка си. Може би не трябваше да мисли за този спомен. Днес имаше толкова работа!

Снежанка стана от леглото, приближи се към големия прозорец в спалнята си и гръпна тежките завеси. До момента бе устояла на изкушението да си направи от тях топло наметало, но ако следващата зима се окажеше сурова като предишната, можеше да се наложи. Тя остави ярката слънчева светлина да нахлуе в стаята и погледна надолу към земята.

Лятото беше в разгара си и придаваше на остаряващия замък онзи блясък, от който той отчаяно се нуждаеше. Не можеше да се отрече, че през изминалите години фасадата на сградата беше загубила част от прелестта си, но Снежанка изпита гордост, когато надникна към градината и към любимия птичарник на майка си. Подкастрила бе храстите, придавайки им спретнат вид, и беше прекопала и оплевила цветните лехи. От сребърните кутии по тухлените стени висяха свежи цветове, изпълващи градината с живот. Помагаше и това, че от известно време Снежанка режеше бръшляна, който заплашваше да погълне целия замък. Не можеше да стигне кой знае колко високо, но камъкът на приземния етаж отново се виждаше ясно, макар да имаше нужда да го поизтъркат по-хубаво. (Трябваше да добави тази задача към списъка си.) Можеше само да си представя как изглеждат стените от външната страна на портите. Леля ù ù беше забранила да напуска замъка. Казваше, че

го правела заради безопасността ѝ. Снежанка обаче се чувстваше като затворничка. Е, поне все още можеше да ходи в градините, когато пожелаеше.

За нея всеки миг, прекаран навън вместо между стените на замъка, беше като миг в рая. Не ѝ позволяваха да разговаря с неколцината стражи, които леля ѝ все още държеше на служба, но поне когато се разминаваше с друго човешко същество всеки ден, докато прекосяваше замъка, за да стигне до градината, не се чувстваше толкова самотна. Леля ѝ от години не ѝ беше разрешавала да се появява навън пред хората (въпреки че напоследък почти *никой* не се появяваше пред хората, дори кралица Ингрид), а в замъка рядко идваха посетители. Понякога се чудеше дали кралството изобщо помнеше, че *имаше* принцеса. Нямаше обаче кого да пита.

Снежанка се стремеше да си намира работа – занимаваше се с поддържането на замъка. Имаше ли свободно време, започваше да разсъждава прекалено много за всичко, което беше загубила през последните десет години. Милата ѝ майка, кралица Катарина, се бе разболяла толкова бързо, че тя дори не беше съумяла да се сбогува с нея. Баща ѝ беше прекалено разстроен, за да я утешава. Вместо това се обърна към леля Ингрид и скоро се ожени за нея. Снежанка все още чуваше какво шепнеха хората за този брак, който май бе продиктуван повече от необходимост, отколкото от любов. Предполагаше, че баща ѝ бе искал да ѝ осигури майка, а Ингрид сякаш беше най-подходящата възможност за това. Ала всъщност не беше. Снежанка забеляза, че баща ѝ никога повече не се усмихна така, както когато майка ѝ беше жива.

Може би това бе причината, поради която той избяга

само няколко месеца по-късно: защото сърцето му беше разбито. Така поне си казваше Снежанка. Прекалено болезнено бе да повярва в онова, което леля Ингрид заяви пред всички: че баща ѝ е загубил разсъдъка си. Леля Ингрид твърдеше, че сега, когато Катарина я нямало, за да му помага в управлението на кралството, крал Георг бил сломен от скръб. Веднъж Снежанка чу как леля ѝ казва на придворните, че Георг говорил на Катарина така, сякаш била все още жива, и плашел стражите, прислугата, дори дъщеря си. Снежанка обаче не си спомняше нищо подобно.

Последният спомен, който пазеше за баща си, беше от птичарника. Беше се промъкнала там, за да се погрижи за птиците на майка си. Усети, че някой се приближава, обърна се и видя, че кралят я наблюдава с насълзени очи.

– Толкова ми напомняш на майка си! – промълви той с грезгав глас, протегна ръка и нежно я погали по косата. – Колко съжалявам, че Катарина няма да те види как растеш!

– Ти не си виновен, татко – увери го Снежанка, но това само го накара да се разплаче още по-неудържимо. Той коленичи, хвана я за раменете и я погледна в очите.

– Не допускай същите грешки като мен, Снежанке! – рече баща ѝ. – Не се оставяй любовта да те заблуди. Тя идва само веднъж. Вярвай на инстинктите си. Вярвай на народа си. И преди всичко вярвай в онова, което научи от майка си. Когато започнеш да управляваш, позволи на духа ѝ да те води. – Той обхвана лицето ѝ с длани. – Един ден от теб ще излезе изключителна кралица. Не допускай който и да било да те отклонява от пътя ти.

– Няма, татко – спомняше си, че отговори Снежанка,

но думите му я уплашиха. Стори ѝ се, че се сбогува с нея.

На следващата сутрин вече го нямаше.

Отначало Снежанка не разбра това. Едва когато се облече и тръгна към покоите на баща си, за да закуси с него както винаги, чу как хората говорят за внезапното изчезване на краля. Кралица Ингрид – наскоро коронясана – имаше *неотложна работа* и не беше потърсила Снежанка, за да ѝ съобщи лично. Вместо това момиченцето чу новината от двама клюкарстващи стражи.

– Кралицата казва, че бил полудял. Че без него ще ни е по-добре. Откакто умря кралица Катарина, той не е същият – поде единият. – Що за крал е този, който бяга и зарязва дъщеря си?

– Що за крал е този, който изоставя народа си? – отвърна другият.

Снежанка не знаеше отговора. Знаеше единствено, че никога не се бе чувствала по-самотна. Баща ѝ вече го нямаше, а леля Ингрид като че ли също бе изчезнала. Новата кралица нямаше време да закусва със Снежанка, камо ли да разглежда птици в птичарника. Беше твърде заета да се среща с новоназначените членове на своя кралски двор – хора, които Снежанка не беше виждала никога преди. Всички, с които беше работил баща ѝ, бяха освободени от поста си, а съветниците от по-тесния ѝ кръг бяха избрани един по един лично от Ингрид. Въпреки това до Снежанка достигаха слухове за новото прозвище на леля ѝ. *Злата кралица*, така я наричаха, когато не беше наоколо. Освен срещите със съветниците си, кралицата рядко даваше аудиенции, нито пък приемаше гостуващите кралски особи. А след няколко години нареди да не допускат в замъка нито един непознат.

Говореха, че се бояла от предатели, и този слух като че ли се потвърди, когато прогони почти цялата прислуга, с изключение на няколко души, лично подбрани от нея.

Кралица Ингрид бе суетна жена и не можеше да се справи без своята лична шивачка Маргарет; без стражите, които не се отделяха от нея; без малката си свита от готвачи. Така обаче и не нае никого, който да се грижи за племенницата ѝ. И на Снежанка ѝ се наложи да се огледа сама.

Израсна сама в голямата си празна стая, която ѝ напомняше на гробница. Ако позволеше на мислите си да я погълнат, може би щеше да полудее. Ето защо държеше ума си зает с всякакви неща, съставяйки си списъци с онова, което трябваше да свърши, за да понесе минаването на всеки един ден.

Днешният ден не беше изключение. Снежанка се извърна от прозореца, съблече нощницата си и се изми на умивалника, който предния ден беше напълнила от кладенеца на желанията. Облече роклята със закръпената пола и пригладя гънките по горната ѝ част в бяло и кафяво, която почти пасваше на пола. Нахлузи обувките си с дървена подметка, които наскоро бе почистила добре. Огледа се в току-що излъсканото огледало – предшния ден беше подредила стаята си, нещо, което правеше всяка седмица, след което си сложи синята панделка, която си беше ушила от парчета плат, оставени от шивачката на леля ѝ за изхвърляне. Изпълнена с удовлетворение, Снежанка отиде до гардероба си.

Той беше почти празен. Няколкото рокли, висящи на закачалката, ѝ бяха умалели още преди години, но тя ги пазеше по сантиментални причини, както и в случай че

̀̀ се наложеше да използва платовете за кр̀пки или за нови грехи. Ненавиждаше идеята да нареже на парчета миналото си – в гардероба висеше роклята, която беше носила на седмия си рожден ден, както и тази от срещата между баща ̀̀ и краля на Прунам, който им беше дошъл на гости. Въпреки че понякога такова действие бе необходимо. Засага роклите бяха спомени от един различен живот, както и чудесно прикритие. Снежанка гр̀пна настрана роклята от рождения си ден и погледна към портрета, който беше скрит зад нея.

Лицата на майка ̀̀ и баща ̀̀ се взираха на свой ред в нея. Както и собственото ̀̀ лице на по-ранна възраст. Портретът беше поръчан малко преди майка ̀̀ да се разболее. Това беше първият път, в който семейството им позираше за официален портрет, откакто Снежанка бе пораснала. Картината вися в замъка едва няколко седмици, преди кралят да нареди да я свалят. Леля ̀̀ твърдеше, че го бил направил, защото било прекалено мъчително всеки ден да вижда лицето на предишната кралица, но Снежанка не споделяше тези чувства. Възползваше се жадно от всяка възможност да види родителите си.

Добро утро, майко. Добро утро, татко.

В лице Снежанка приличаше на майка си, но очите на баща ̀̀, макар и синьо-сиви, имаха същата форма като нейните. Изглеждаха някак благи – тя самата се стремеше да бъде блага дори когато ̀̀ беше непосилно. Снежанка едва доловимо докосна с пр̀ст грубото платно. *Татко, защо ме изостави?*, запита се тя и се помъчи да потисне горчивината, надигаща се у нея. Знаеше, че няма да получи отговор, ето защо наново зак̀та портрета навътре.

Отиде до двойните врати на стаята си и безшумно ги отвори. Както всяка сутрин, и днес я очакваше поглед с хлебчета и плодове. Подозираше, че това е дело на малцината останали прислужници, и оценяваше жеста им повече, отколкото можеше да изрази с думи. Закуската винаги я чакаше пред вратата на стаята ѝ, но обядът беше по-непредсказуем, защото всички бяха заети с разточителните ястия за кралицата. Снежанка нямаше нищо против да слезе в кухнята и да си вземе нещо сама. Скрита в кухнята, далеч от любопитните погледи, главната готвачка, госпожа Кингред*, не се преструваше, че не забелязва Снежанка, така както го правеха другите в замъка. А това означаваше, че за няколко минути всеки ден Снежанка можеше да разговаря с някого.

– Моля ви, господине, не съм ял от два дни!

Снежанка тъкмо взимаше подноса, когато чу умолителния глас. Стресната, тя се скри в сенките на вратата и се заслуша.

– Щом не са ти дали храна, значи, няма да ядеш.

Снежанка познаваше този глас. Това беше Брут – един от най-верните стражи на леля ѝ. Ала не можа да разпознае другия глас.

– Но те ми обещаха, че когато постъпя на тази служба, ще ме хранят по два пъти на ден. Не е за мен, господине. Нося почти всичко вкъщи на жена си и детето си. Не можем да оцелеем трети ден без храна.

– Работата ти е да пазиш тези коридори, а не да хленчиш за плюскане.

– Но... – понечи стражът.

– Съмняваш се в преценката на кралицата ли? – прекъсна

* От англ. ез. – близост, родство. – Бел. рег.

го Брут. – Нали знаеш какво се случи на момчето, което служеше на твоего място преди теб?

Снежанка надникна между сенките и видя как Брут изръмжава в лицето на младия мъж:

– Никой повече не го видя. Някои казват, че се бил превърнал в една от змиите, пъплещи по тревата около замъка. Чудя се какво ли ще стане със семейството ти, ако теб те няма.

– Не! – каза трескаво младият мъж. – Недейте да безпокоите кралицата. Ще чакам да донесат храна... когато и да е това.

Снежанка шумно си пое дъх. Чувала бе какво си говорят готвачката и другите прислужници – че леля ѝ правела магии. „Ето как успява да остане толкова млада, допускаха някои от тях. Затова никой никога не възразява на решенията ѝ: защото се боят, че ще ги превърне в жаба, насекомо или нещо още по-лошо“, твърдяха други. Разказваха за стая, в която кралицата стояла по цял ден и говорела с някого, независимо че никой никога не зървал когото и да било да влиза или да излиза оттам. Снежанка не беше сигурна какво да мисли, но знаеше, че онези, които предизвикаха гнева на кралицата, изчезваха. И че самото присъствие на леля ѝ пораждаше страх у всички в замъка. А ролята на Брут като неин оръженосец можеше да бъде също толкова страховита.

– Умно момче! – похвали Брут младия страж и пое по коридора към Снежанка с шеговита усмивка на устните.

Тя се притисна към хладната стена, за да не я забележи. Щом Брут се скри от погледа ѝ, тя отново погаде глава и погледна към стража. Беше млад и толкова слаб. Съвсем малко по-голям от нея. И имаше семейство,

което хранеше с дажби, които така и не идваха. Тя сведе очи към топлия хляб и плодовете върху подноса със закуската си.

Стомахът ѝ все още беше пълен от вечерята снощи. Можеше да изгържи до обяд и без да яде. Тя се озърна наляво и надясно, за да се увери, че в коридора няма никого, и излезе от сенките. Приковала поглед в земята, тя припряно се насочи към стража.

Остави подноса до нозете му и на лицето на младия мъж се изписа изненада.

– Ваше Височество! – промълви той, борейки се да намери думи. – Но това е *вашата* храна!

Снежанка беше прекалено смутена, за да отвърне каквото и да било. Вместо това махна с ръка, за да покаже, че храната няма значение, и бутна подноса по-близо до ботушите му. Кимна леко, усмихна се и се завтече да се скрие на сигурно място в стаята си, преди някой да ги е видял да говорят и да е казал на кралицата. Чу обаче тихия му глас зад гърба си:

– Благодаря, добра принцесо. Благодаря.

От госта време насам Снежанка не се чувстваше като принцеса, но се гордееше, когато ѝ се отгадеше възможност да помогне на някого. Тя се върна в стаята си и се подготви да започне деня. Тъй като леля ѝ нямаше да приема придворните, знаеше, че може да почисти необезпокоявана огромното преддверие на замъка – сторило ѝ се бе малко кално, когато мина оттам вчера. Имаше и няколко прозореца със стъклописи на втория етаж, които в последно време така и не бе съумяла да измие. Искаше и да изтупа един килим близо до тронната зала. Мразеше да ходи прекалено близо до покоите

на леля си, но този килим беше първото нещо, което виждаха посетителите, когато идваха при кралицата, колкото и рядко да се случваше това. Мнението на хората за замъка беше едно от малкото неща в кралството, които зависеха от Снежанка, и тя се гордееше с работата, която вършеше... дори когато гърбът започваше да я боли от търкане на плочки или ръцете ѝ се покриеха с мазоли от подрязване на храсти в градината. Винаги когато времето го позволяваше, се опитваше да разделя деня си между работа на закрито и на открито. Днес денят бе прекрасен, ето защо се надяваше да отиде в градината при първия удобен шанс. Искаше ѝ се да набере цветя и да направи букети за вазите в замъка. Малцина щяха да видят букетите, но поне щеше да разведри деня на прислужниците.

Снежанка взе принадлежностите си за чистене и тъкмо тръгваше по коридора, когато чу стъпки и отново се дръпна инстинктивно в сенките, за да остане незабелязана. Беше Маргарет, кралската шивачка, заедно със своята помощница – дъщеря ѝ, която бе на същата възраст като Снежанка. Снежанка често беше дочувала разговорите им при многобройните им посещения в замъка и знаеше, че дъщеря ѝ се казва Ан, но никога не беше говорила с нея.

– Нали ти казах, не знам защо ни вика – чу Снежанка гласа на Маргарет, която буташе по коридора количка с тонове плат и шивашки материали. При всеки завой количката изтракваше и ехото се разнасяше из целия коридор. – Няма защо да се тревожим, убедена съм.

– Ами ако пак си е променила решението? – настоя Ан. В кафявите ѝ очи се четеше неимоверна тревога. Тя

отметна кичур коса от загорялото си лице. – Не можем да си позволим да изхвърляме повече плат, майко. Кралицата не ни разрешава да продаваме на никого роклите, които не ѝ харесват, а не ни дава и да ги задържим. Днес иска пурпурно, утре черно, а вдругиден – синьо. Злата кралица не може да реши!

– Не смей да я наричаш така! Тихо! – Маргарет стреснато се огледа наоколо и Снежанка се притисна още по-назад в сенките. – Наясно ли си какви късметлийки сме, че имаме тази работа? Тя е кралицата и както знаеш много добре, може да върши каквото си поиска – може дори да ни убие.

Ан наведе глава и се загледа в кошницата с макари в ръцете си.

– Съжалявам, майко. Просто това е такова разхищение! Нейните данъци и закони са причината толкова много хора да гладуват! Ако можехме да дадем грехите, които не иска, на онези, които имат нужда...

Сърцето на Снежанка се сви от болка, дочувайки подобни гуми от устата на една поданица на трона. Забранено ѝ бе да излиза от замъка, затова не можеше да бъде сигурна, но усещаше, че животът на почти всички в кралството е тежък. Ах, как ненавиждаше чувството, че нейният собствен живот е замръзнал във времето! Готова беше да даде всичко, за да помогне на хората, но знаеше, че леля ѝ няма да обърне внимание на тревогите ѝ.

Маргарет спря количката.

– Стига вече! Говоря сериозно! – Ан притихна, а майка ѝ продължи: – Подготвям те да ме наследяваш на тази длъжност, когато остареея и вече не мога да вдявам

излата. Или искаш някой друг да вземе мястото?

– Честно ли? – попита Ан и Снежанка не можа да възпре смеха си.

Ан ѝ се струваше забавно момиче – момиче, с което би искала да общува. Ала това беше изключено.

– Какъв беше този шум? – попита напрегнато Ан и Снежанка се спотаи. Ан гледаше в нейната посока.

– Сега разбираш ли какво имам предвид? – изсъска Маргарет. – Тя постоянно бди, момиче! Винаги! Стига си мърморила! Каквото и да отхвърли кралицата днес, ще го сложиш при всички други непотребни платове, които оставяме тук.

– Добре, майко – въздъхна Ан.

Още парцали!, помисли си Снежанка. Запита се какво ли ще си каже кралицата, ако научи, че нежеланите от нея дрехи биват накъсвани и използвани за чистене. (Прислугата се шегуваше, че този замък разполага с най-фините парцали за чистене в цялото кралство.)

Ан и майка ѝ продължиха по пътя си. Снежанка ги проследи с поглед и изчака да завият по коридора, водещ към покоите на кралицата, преди отново да излезе на светло. Тогава долови зад гърба си някакво движение, застина и бавно се обърна. Ан се бе върнала иззад ъгъла и се взираше право в нея.

За миг двете останаха загледани една в друга. Снежанка недоумяваше какво да предприеме, затова се закова на място... неподвижна като статуя. Сетне Ан се усмихна и направи нещо изненадващо – реверанс в посока към Снежанка.

– Приятен ден, принцесо! – каза тя и изчезна.

Снежанка грабна принадлежностите за чистене и

побягна, преди Ан да е смогнала да се върне отново. Колкото и мило да беше полученото признание, знаеше, че не може да отговори. Не и тук... на публично място. Не и без кралицата да разбере и да я накаже... или още по-лошо, да накаже Ан, защото беше *застрашила принцесата* с компанията си. Снежанка тръгна в противоположната посока, стигна до стълбите, слезе два етажа по-надолу, мина покрай банкетната зала, трапезарията и празните жилищни помещения и пое право към вратите, отвеждащи към градината на майка ѝ.

Синьо. Всеки път се изумяваше колко е синьо небето в безоблачен ден. Винаги ли беше обагрено в този цвят, или днес синевата просто ѝ се струваше по-зашеметяваща, защото не я бе съзирала толкова отдавна? Последните три дни валя непрекъснат дъжд, който, за нейно огорчение, я беше принудил да остане вътре. Затова сега се зарадва на слънцето. След снощния сън не спираше да мисли за майка си, а в градините край птичарника винаги се усещаше по-близо до нея.

Снежанка погледна надолу към каменните стъпала под краката си. По издигнатата пътечка тук-там беше пропъзлял мъх, оцветяващ белите камъни в зелено. Щеше да започне оттук. Тя въздъхна, коленичи, намокри гъбата си и се зае да търка, тананикайки си. След секунди няколко бели птици кацнаха на стъпалата и вторачиха взор в нея.

– Здравейте! – поздрави ги тя, извади от джоба си шепя семенца и ги изсипа върху стъпалата.

Птиците се нахраниха, но продължиха да стоят на стъпалата, наблюдавайки я как работи. Снежанка нямаше нищо против. Беше ѝ приятно да си има компания,

макар и безмълвна. Понякога се хващаше, че *им* говори. Вярно, някой можеше да си помисли, че не е с всичкия си, щом води разговори с птици, но кой изобщо ѝ обръщаше внимание?

Мъхът изчезна изпод гъбата ѝ и стъпалата пак заблестяха почти като нови. Доволна, Снежанка отиде до кладенеца за още вода. Може би, ако приключеше навреме тук, щеше да успее да отиде при птичарника. Птиците я последваха, гледайки я как вади вода, и тя не можа да възпре усмивката си.

– Искате ли да ви кажа една тайна? – обърна се Снежанка към тях. – Това е вълшебен кладенец на желанията. Хайде да си пожелаем нещо!

Майка ѝ беше тази, която ѝ каза, че кладенецът притежава силата да изпълнява желаня. „Какво си пожелаваш?“, често питаше тя. Снежанка си спомняше как затваряше очи, възлъбявайки се във въпроса. „Пожелавам си...“, подемаше тя и изричаше на глас онова, което желаше най-много на света точно в този момент. Веднъж беше пони. Друг път беше кукла или тиара, която да прилича на короната на майка ѝ. Всичките ѝ желаня се сбъдваха само няколко дни след като ги изрече пред кладенеца. Да, сега беше голяма и знаеше, че те бяха сбъдвани не от кладенеца, а от баща ѝ и майка ѝ, но идеята, че кладенецът е вълшебен, все още ѝ допадеше. От дете не си бе желавала нищо тук, но това ѝ се струваше толкова естествено, че в този момент не можа да устои и затвори очи.

– Пожелавам си...

Какво си пожелаваше?

Вече не ѝ трябваше нито пони, нито кукла. Това, от

което имаше потребност, беше любовта на родителите ѝ, но никои кладенец не можеше да върне времето назад и да промени съдбата ѝ. Примирила се бе със скучния си самотен живот и се мъчеше да извлече най-доброто от него... но все пак не можеше да не желае да има някого, с когото да прекарва дните си.

– Пожелавам си любов – завърши Снежанка. Думите ѝ бяха едновременно безкрайно прости и изпълнени с дълбок смисъл.

Тя отвори очи и надникна в кухнята на кладенеца.

На гъното му не я очакваше любов – нито истинска, нито престорена.

Ала човек винаги можеше да мечтае. А освен това все още се намиреше навън и се радваше на прекрасния ден. Искаше ѝ се да запее. Помисли си за майка си и си затаганика една от нейните любими песни – тази, за която кралицата казваше, че била пяла на бащата на Снежанка по времето, когато я ухажвал. Птиците останаха наблизо, заслушани в мелодичния глас на момичето.

Снежанка така бе завладяна от музиката, че забеляза момчето едва когато то почти се изправи пред нея, изникнало от нищото.